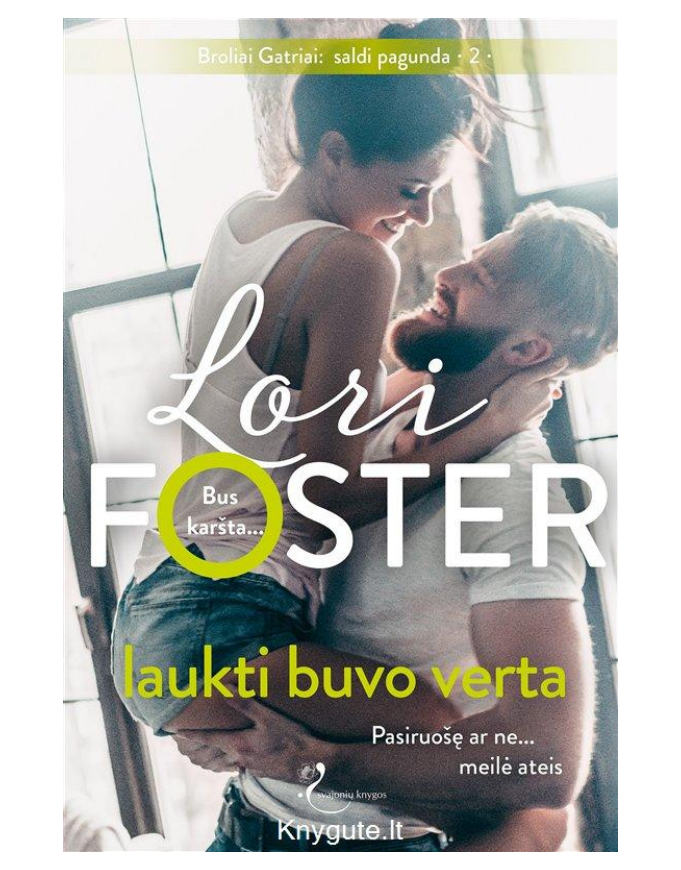

Broliai Gatriai: saldi pagunda · 2 ·

A romantic couple embracing in a sunlit room. The woman is wearing a white tank top and denim shorts, and the man is wearing a white t-shirt. They are both smiling and looking at each other.

Lori FOSTER

Bus
karšta...

laukti buvo verta

Pasiruošę ar ne...
meilė ateis

Knygute.lt

Lori Foster

**LAUKTI
BUVO VERTA**

Dviejų knygų serija
**„*Broliai Gatriai:
saldi pagunda*“.**
Antra knyga

Versta iš: Lori Foster, Worth the Wait, Harlequin, 2017

© Lori Foster, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Gabrielė Virbickienė
Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2018

© iStockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-1044-1

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Penktadienio popietę Hoganas Gattris uždarė buhalterijos programą ir išjungė kompiuterį. Jis galėjo dirbti iš namų, kaip kartais darydavo, bet gavus naują svarbų klientą reikėjo pasiderinti su kitais klientais. Jis jau kelias savaites kasdien nuo devynių iki penkių sėdėjo prie darbo stalo perkeldamas senus duomenis į geresnę, naujesnę programą. Pakraipė galvą, kad atsileistų įsitempę kaklo raumenys. Dirstelėjęs į laikrodį pamatė, kad jau laikas važiuoti namo, palįsti po dušu ir persirengti paprastesniais, patogesniais drabužiais prieš traukiant į restoraną.

Penktadienio vakarą darbas restorane užsiėsdavo, bet jis buvo nieko prieš. Netgi to visai laukė.

Ne paslaptis, kodėl.

Violeta Šo.

Jos seksuali pietietiška tarsena, vešlūs raudoni plaukai ir gyvos žydros akys. O kur dar šviesi kremtinė oda...

Ant peties nusileidus mažai šiltai rankelei, jis net pašoko. Pakėlęs akis pamatė besišypsančią viršininkę Džoną Džefers.

- Atrodai įsitempęs, - tarė ji ir suleido pirštus į pečius, ketindama pamaloninti jį improvizuotu ir labai nederamu masažu. - Diena buvo alinanti, tiesa?

Hoganas ciniškai pasvarstė, ar nereikėtų jos apkaltinti seksualiniu priekabiavimu, bet garbiai pasakė:

- Per ilgai prasėdėjau prie skaičių. Reikėjo nepamiršti prasitampyti.

- Tu geros formos, - ji uždėjo antrą ranką ir pasilenkusi pamaigė pečius. - Na kaip?

Panašu į akiplėšišką priekabiavimą. Dar ne taip seniai būtų priėmęs nebylų Džonės kvietimą. Kai gyvenimas apsivertė aukštyn kojomis, beveik metus šokinėjo iš vienos lovos į kitą ir nematė jokios bėdos. Jis buvo pasiekęs dugną ir tempėsi iš paskos visus aplinkui.

Bet tada Džonės dar nepažinojo. Tikriausiai dėl to tik geriau, nes dabar jai dirbo. Pastaruoju metu padarė daug kvailysčių, bet jis ne idiotas.

Džonė buvo graži, linksmo būdo, garbanotais rudais plaukais ir turėjo įspūdingą biustą. Dabar Hoganas juto ne tik jos šiltą kvapą sau prie ausies, bet ir putlias krūtis, prisispaudusias prie nugaros.

Tačiau jo tai nė kiek negundė ir buvo labai

aišku kodėl.

Pastaruoju metu apskritai buvo labiau patenkintas nei įprastai. Dienas užpildė du darbai, septyniolikmetis sūnus ir... aistra be atsako Violetai.

Stodamasis ir nusikratydamas Džonės rankas jis paklausė:

– Kažkur susiruošei?

– Galvojau išgerti, – ji lyžtelėjo apatinę lūpą, nė nemėgindama slėpti tikrojo pasiūlymo. – Nori prisijungti?

Jokiu būdu.

– Deja, negaliu. Turiu laiku grįžti namo ir pasimatyti su sūnumi, kol neišlėkė į pasimatymą.

Hoganas buvo beveik tikras, kad Koltas laukia pasimatymas, tad greičiausiai net nemelavo.

Jos akys prieš akimirką buvusios tokios gundančios, dabar blykstelėjo.

– Sūnumi?

– Taip, – paminėjęs vaiką kai kurios moterys iškart atsitraukdavo ir, panašu, Džonė buvo viena iš jų. – Koltui septyniolika. Jau beveik aštuoniolika, – pridūrė tikėdamasis, kad tai galutinai atvėsins jo viršininę.

Džonė atsitiesė ir įtariai jį nužvelgė.

– Tu per jaunas.

– Man trisdešimt penkeri, Kolto susilaukiau labai jaunas.

Tai vienas iš nedaugelio jaunystėje nutikusių dalykų, kurių nesigailėjo.

– O žmona? – šaltai paklausė ji.

– Mirusi, – taip pat šaltai atsakė jis ir daugiau aiškinti nesiruošė. – Turiu bėgti, bet Derikas, atrodo, dar pabus. Matydamas, kaip jis tau šypsosi, galiu lažintis, jog labai norėtų kartu išgerti.

Džonė suraukė nosytę, bet galiausiai atsiduso. Deja, visiškai nepasidavė, nes dar kartą nužvelgusi jį nuo galvos iki kojų metė:

– Galėsime kur nors nueiti kitą kartą.

Ir apsisukusi patraukė prie Dereko, šis iškart nudžiugo ją pamatęs.

Grįžęs namo Hoganas Kolto neberado. Dyzelio, jų šuns, taip pat, bet, jiedviem su Koltu išėjus, šuo dažnai būdavo pas kaimynus.

Hoganas pasitikrino telefoną, bet sūnus žinutės nepaliko. Jis suprato, kad aštuoniolikmetis nori būti nepriklausomas, bet viena iš nedaugelio taisyklių buvo paskambinti tėvui, jeigu grįš vėlai.

Vos išėjęs iš dušo Hoganas išgirdo, kaip Koltas ir Dyzelis įeina pro duris. Jis nusišluostė, atidarė

vonios kambario duris ir šūktelėjo:

– Kur buvai?!

– Pas dėdę Džeisoną. Nematei mano pikapo?

Hoganas atsipalaidavęs papurtė galvą. Pas kaimynus lankytis mėgo ne tik šuo. Mažą namą šalia brolio Džeisono namų Hoganas nusipirko, kai Džeisonas vedė moterį, kuriai šis anksčiau priklausė.

Dyzelis atbėgo parodyti meilės ir pasiglausti, o paskui vėl grįžo prie Kolto. Hoganas ir pats galėjo susiprasti, kur jo sūnus, bet taip skubėjo, kad nieko nepastebėjo.

Beprotiška, bet, rodos, jis atrado savo pašaukimą ir tai toli gražu ne buhalterija.

Kol Hoganas movėsi džinsus, Koltas atsišliejo į durų staktą, o Dyzelis pritūpė greta. Sūnus buvo aukštesnis ir už tėvą, ir už dėdę. Plačiapeitis. Lieknas ir raumeningas. Tik Koltas ir Džeisonas buvo rudakiai, o Hogano akys – šviesiai žydros. Iš Hogano Koltas paveldėjo nedaug. Aviganiai mišrūnas Dyzelis, kurį jie išgelbėjo, turėjo priklausyti Honorai, bet prisirišo prie Kolto. Jis sutarė su visais, bet aiškiai buvo Kolto šuo.

– Šį vakarą ateisiu į restoraną, gerai?

– Žinoma, – Hoganas užsitraukė marškinėlius ir pakėlė akis. – Pasimatymas?

- Galbūt, - kreivai šyptelėjo sūnus. - Būsime keliese, bet...

- Bet?

- Šiandien prie mūsų klasės per chemijos pamoką prisijungė nauja mergina, - atsakė sūnus glostydamas šuniui galvą.

- Aaa, - nutęsė Hoganas. - Graži?

Galbūt sūnus šį tą iš jo ir paveldėjo. Tik ne patį geriausią bruožą.

- Labai, - išsišiepė Koltas. - Tikiuosi ją užkariauti pirmiau nei kiti.

Greičiausiai net nereikės didelių pastangų. Nuo tada, kai Koltas iš Kolambuso atsikraustė į daug mažesnę Klirbruko miestelį Ohajuje, merginos būriais sekioja jam iš paskos.

- Tai, - tarstelėjo Hoganas. - Ar senas tėtušis turėtų laikytis atokiau, ar gali su ja susipažinti?

- Tau nereikia slėptis. Niekada, - atsakė Koltas gerokai per rimtai.

Hoganas atsisėdo apsiauti batų.

- Jei tai tau imtų kelti rūpesčių...

- Nekels.

Hoganas nesuprato, kada tapo toks filosofiškas, bet atsakė:

- Žinai, jei mergina naujokė, galbūt jai labiau

reikia draugo, o ne karšto vaikino.

– Aš jai atstosiu abu, – atsakė Koltas atsitiesdamas. – Man jau metas. Savaitgalį turėsiu nupjauti kelias vejas, todėl dabar noriu baigti namų darbus. Eime, Dyzeli. – Ir šuo iškart pašoko ant kojų.

– Prieš išeidamas nupjauk ir mūsų veją.

Koltas pamojavo ir patraukė į savo neįtikėtinai netvarkingą kambarį. Tiesą sakant, tokį netvarkingą, kad Koltas tikrai nelaimėtų tobulo sūnaus rinkimų, bet Dyzeliui tai buvo nesvarbu. Jis mėgdavo išsitiesti ant sumestų nešvarių drabužių.

Šypsodamasis Hoganas susimąstė, kaip jam taip pasisekė. Bent jau su sūnumi.

Jis čiupo raktus, šalną, šūktelėjo Koltui „sудie“ ir patraukė laukan prie motociklo. Vėlyvo rugpjūčio vakaro karštis tvokstelėjo į veidą kaip iš atidarytos orkaitės.

Važiuojant karštas vėjas gairino skruostus ir jam tai patiko. Žinoma, iš pradžių motociklą nusipirko norėdamas pabūti maištininku, kuriam ant visko nusispjauti, tarsi tai atlygintų pastaruosius pragariškus metus. Maištas praėjo, bet motociklas jam vis dar patiko.

Po kelių minučių įsuko į sausakimšą „Paikojo

Lujo“, populiariausio miestelio restorano, aikštelę. „Dieną buhalteris, – pagalvojo Hoganas žengdamas vidun, – o naktį kepsnių meistras.“

Jis pasidėjo šalną ir raktus į spintelę, išsitraukė švarią baltą prijuostę ir pasisveikino su kitais darbuotojais, kartu dirbančiais vakarinėje savaitgalio pamainoje.

Nepamatęs Violetos, kaip visada besisukiojančios aplinkui, sustabdė vieną iš padavėjų:

– Kur ji?

Mergina iškart suprato, apie ką jis klausia, ir pašabždomis atsakė:

– Kabinete. Man atrodo, jai negera.

Susiraukęs Hoganas užkūrė dideles kepsnines, kad įšiltų, iš pramoninio šaldytuvo ištraukė porą rietuvių jau paruoštų šonkaulių ir patraukė į mažytį kabinetą pastato gilumoje.

Juodu su Violeta vienas kitą suprato. Jis jos norėjo, ji priešinosi. Hoganas nuolat jai apie save primindavo, o ji neleisdavo jam nei per plauką nukrypti nuo darbo santykių. Kol kas pelės ir katės žaidimas atrodė smagus. Hoganas vis dar buvo kantrus.

Nesvarbu, kad jis dirbo Violetai; kadangi tai jo antraeilis darbas, o ne pagrindinės pareigos, įprasta taisyklė dėl darbo ir malonumo negaliojo.

Hoganas išsišiepęs pabeldė į duris ir jas atidarė. Violeta sėdėjo prie stalo padėjusi galvą ant rankų, raudoni plaukai buvo pasklidę aplink ją kaip vėduoklė.

– Ko nori, Hoganai? – paklausė ji nepakeldama galvos.

– Iš kur žinai, kad tai aš?

Violeta pakreipė galvą ir iš po nuostabių plaukų kupetos blykstelėjo žydra akis.

– Mielasis, – nutęsė ji. – Atpažįstu tave iš žingsnių, iš beldimo ir iš kvapo.

Jis kilstelėjo antakius.

– Kvapo?

Violeta nepatenkinta atsiduso ir dar kartą paklausė:

– Ko nori?

– Be tavęs? – pasiteiravo jis ignoruodamas prastą jos nuotaiką. Jai suurzgus, dar plačiau išsišiepė. – Ko kiurksai čia? Vakar buvo ilga naktis?

– Taip.

Bet jam nespėjus pasiduoti pavydui, Violeta parodė į popierius, paskleistus ant stalo.

– Atleidau buhalterį, tą apgailėtiną nevykėlį.

– Kodėl?

- Ne tavo reikalas, bet prisikaupė sąskaitų. Žinai, kaip nekenčiu popierių. Sėdėjau prie jų visą vakar dieną ir didesnę dalį šiandienos, bet vis dar nebaigiau.

Dieve, kaip jam patiko jos nosinis tarimas, balsių tęsimas.

Violeta surinko dokumentus į aplanką, jį užvertė ir atsistojusi įkišo į seną metalinę spintą.

Hoganas įtarė, kad buhalteris buvo toks pat senamadiškas kaip ir šis kabinetas. Nors ir baiminosi peržengti ribą ar prisiimti dar daugiau darbo, paklausė:

- Ar galiu kuo nors padėti?

- Ir taip padedi, mielas. Tavo šonkauliukai labai populiarūs, - atsakė Violeta ir abiem rankomis persibraukė plaukus sukeldama ant pakaušio į arklio uodegą. Tada surišo juos medžiaga aptraukta gumele, kurią nusimovė nuo riešo. - Netgi galvoju nupirkti specialią orkaitę, kad galėtum kepti ir žiemą.

Hoganas atsistojo tarpduryje neleisdamas jai išeiti ir paklausė:

- O kas sakė, kad pasiliksiu iki žiemos?

- Tu ne kvailas. Žinai, kad gimei būti kepsnių meistrui.

Kadangi ir pats taip manė, Hoganas atsakė:

- Prie kepsnių galiu stovėti ir sniege.

Violetos lūpomis nuslinko gundanti šypsena. Ji žengė arčiau ir patapšnojo jam per veidą.

- Jei kada nuspręsi, kad nebenori visą savaitę spraustis į marškinius ir kaklaraiščius, iškart pasamdysiu visam etatui, - jos šilti pirštai nuslydo jo kaklu, krūtine ir atsitraukė. - Lankytojai apsidžiaugtų. Be to, lažinuosi, kad iš arbatpinių užsidirbtum daugiau nei sėdėdamas biure.

Nekreipdamas dėmesio į darbo pasiūlymą Hoganas sugavo ją už riešo.

- Mėgsti žaisti su ugnimi?

- Šonkauliukai paruošti? - sušnabždėjo ji įsmeigusi žvilgsnį jam į lūpas.

- Ką tik atėjau.

- Tada verčiau judinkis, - tarė Violeta ir prasispraudė pro jį.

Žiūrėdamas, kaip ji siūbuoja klubais, Hoganas pagalvojo, kad kartais tyčia jį blaško. Bet kodėl? Kam erzinti, jeigu nesiruoši atsakyti?

Hoganas dar kartą dirstelėjo į dokumentų spintą ir pagalvojo apie jos buhalteriją.

Tačiau po valandos nebeturėjo kada galvoti apie ką nors kita, išskyrus kepsnius. Užsakymai pylėsi vienas po kito....